

Arrest

**nr. 65 745 van 24 augustus 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Thaise nationaliteit te zijn, op 8 juni 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten van 10 mei 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 juni 2011 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juli 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 augustus 2011.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VAN DEN BOGAERT, die *loco* advocaat S. LE PAIGE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS HABA, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 juni 2010 wordt de verzoekende partij in het bezit gesteld van een F-kaart, als familielid van een burger van de Unie.

Op 10 mei 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…) In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gestel aan het recht op verblijf van S.M. (…), geboren te (…), van Thaise nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980: de wettelijke samenwoning werd op 26.04.2011 met onderlinge toestemming stopgezet. (…)

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij een schending aan van de hoorplicht op zich en in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

Ter adstruering van het eerste middel stelt de verzoekende partij wat volgt:

“(…) Verzoekster voert verder de schending aan van de hoorplicht op zich en in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel.

De beslissing dd. 10/05/2011 (stuk 1) werd genomen zonder verzoekster te horen.

De hoorplicht is niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) (R.v.St, nr, 117.575 van 26 maart 2003).

Het horen kan enkel in het raam van het zorgvuldigheidsbeginsel vereist zijn. Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Het horen betekent niet dat verzoekster mondeling diende te worden gehoord, maar dat zij de mogelijkheid moet hebben gekregen om haar standpunt op een nuttige wijze naar voor te brengen. (Arrest nr 1882 van 21/09/2007 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de zaak X/IIde Kamer).

De aangevoerde schending van de hoorplicht, als beginsel van behoorlijk bestuur, houdt in, dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn/haar persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn/haar belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem/haar de gelegenheid wordt geboden om zijn/haar standpunt op nuttige wijze te doen kennen.

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken tot beëindiging van het verblijfsrecht van verzoekster met bevel om het grondgebied te verlaten, dient als een dergelijke maatregel te worden gezien.

Het middel is gegrond. (…)

2.2 Er dient te worden opgemerkt dat de verzoekende partij zich in haar eerste middel beperkt tot het uiten van een loutere theoretische uiteenzetting, zonder de wijze waarop deze rechtsregels geschonden zijn toe te lichten. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168 403; RvS 8 januari 2007, nr. 166 392; RvS 29 november 2006, nr.165 291). Het eerste middel is in deze mate onontvankelijk.

In de mate dat de verzoekende partij van mening is dat zij had moeten gehoord worden, wordt verwezen naar de bespreking van het tweede en derde middel.

Het eerste middel is, in de mate dat het onvankelijk is, ongegrond.

2.3 Gezien de onderlinge samenhang worden het eerste en tweede middel samen behandeld.

In een tweede middel voert de verzoekende partij een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting en de rechten van verdediging.

Ter adstruering van het tweede middel stelt de verzoekende partij dat:

“(…) Verzoekster voert ook een schending in van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting en de rechten van verdediging..

Wanneer de administratie een beslissing dient te nemen in bestuurlijke zaken, dan dient zij dit te doen op basis van een voldoende onderbouwd dossier.

In casu heeft verwerende partij zich enkel en alleen gebaseerd op de verklaring van beëindiging van wettelijke samenwoning dd. 26/04/2011 (stuk 6).

Verwerende partij heeft nagelaten om verzoekster uit te nodigen en haar de mogelijkheid te beiden documenten neer te leggen dat ze aanspraak kan maken op de uitzonderingsvoorwaarden van artikel 42 quater, §4 van de Vreemdelingenwet (zie middel drie)

Dat het middel gegrond is. (…)”

In een derde middel voert de verzoekende partij een schending aan van artikel 42 quater, §4 van de vreemdelingenwet.

Ter adstruering van het derde middel stelt de verzoekende partij dat:

“(…) Tenslotte voert verzoekster ook een schending van artikel 42 quater §4 van de Vreemdelingenwet aan.

Artikel 42 quater Vreemdelingenwet bepaalt:

“§1. Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen:

(…)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden

of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis §2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

(…)

§4. onder voorbehoud van het bepaalde in §5 is het in §1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing indien:

1° hetzij het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het rijk;

(…)

4° hetzij bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° en 2°, het slachtoffer is geweest van huiselijk geweld;

En voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, §4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

Verzoekster en de Heer F. (...) hebben een relatie sedert oktober 2007. Deze relatie heeft ook langer dan een jaar stand gehouden in België. Daar verzoekster daarenboven een voltijdse tewerkstelling heeft en zodoende ook aangesloten is bij een mutualiteit, voldoet ze aan alle voorwaarden van artikel 42 quater §4, 3° Vreemdelingenwet om haar verblijfsrecht in België te behouden, zelfs na de beëindiging van haar geregistreerd partnerschap met de Heer F. (...).

In ieder geval heeft verzoekster recht op een verblijfsrecht in België op grond van artikel 42 quater §4, 4° Vreemdelingenwet. De situatie van verzoekster dient immers als 'bijzonder schrijnend' te worden gekwalificeerd. Verzoekster is de Heer F. (...) in goed vertrouwen naar België gevolgd, doch hier aangekomen heeft de Heer F. (...) haar gebruikt als huisvrouw (werken, poetsen, wassen, strijken, eten klaarmaken) in plaats van haar te beschouwen als een gelijkwaardige partner. (...)"

2.4 De Raad wijst er vooreerst op dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijke vlak alleen in tuchtzaken bestaan en niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet, zoals de thans bestreden beslissing.

2.5 Met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wijst de Raad erop dat de in deze artikelen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 42 quater, 1, 4° van de vreemdelingenwet en naar het feit dat de wettelijke samenwoning werd stopgezet op 26 april 2011 en dit met onderlinge toestemming.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en zij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het eerste middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Tevens dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling met betrekking tot het al dan niet beëindigen van het verblijf in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.6 Het betoog van de verzoekende partij concentreert zich vooral op het feit dat de verwerende partij zich uitsluitend gebaseerd heeft op de verklaring van beëindiging van de wettelijke samenwoning op 26 april 2011. De verwerende partij heeft haar echter niet uitgenodigd en haar niet de mogelijkheid gegeven om aan te tonen dat zij aanspraak kan maken op de uitzonderingsvoorwaarden van artikel 42quater, § 4 van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij stelt te vallen onder de uitzondering van 42quater, § 4, 3° van de vreemdelingenwet daar haar relatie al meer dan een jaar heeft stand gehouden, dat zij over een voltijdse tewerkstelling beschikt en ook aangesloten is bij de mutualiteit en in ieder geval onder uitzondering van 42quater, § 4, 4° van de vreemdelingenwet valt daar haar situatie immers als 'bijzonder schrijnend' dient te worden gekwalificeerd omdat zij in goed vertrouwen naar België is gekomen maar door de heer F. werd gebruikt als huisslavin.

Artikel 42quater, § 1, 4° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen :

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;”

De Raad benadrukt dat artikel 42quater, § 1, 4° van de vreemdelingenwet stelt dat aan het verblijf van een familielid van een burger van de Unie een einde kan worden gesteld indien het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, ontbonden of nietig verklaard wordt, of het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° beëindigd wordt, of er geen gezamenlijke vestiging meer is. Het verblijfsrecht van de verzoekende partij wordt beëindigd omdat de wettelijke samenwoning met onderlinge toestemming werd stopgezet.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij voorbij gaat aan het feit dat artikel 42quater, § 1, 4° van de vreemdelingenwet evenzeer voorziet in de mogelijkheid om een einde te stellen aan het verblijfsrecht van een familielid van een burger van de unie indien het geregistreerd partnerschap wordt beëindigd. De verzoekende partij betwist echter niet dat de wettelijke samenwoning met onderlinge toestemming werd stopgezet op 26 april 2011 en voegt bij haar verzoekschrift de 'verklaring van beëindiging van wettelijke samenwoning' waarbij de wettelijke samenwoning neergelegd op 2 december 2009 wordt beëindigd op 26 april 2011.

De verzoekende partij stelt echter te voldoen aan de uitzonderingsvoorwaarden in artikel 42quater, § 4 van de vreemdelingenwet.

Artikel 42quater, § 4 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing indien :

1° hetzij het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk;

(...)

4° hetzij bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, het slachtoffer is geweest van huiselijk geweld;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

De Raad merkt op dat de verzoekende partij stelt te voldoen aan artikel 42quater, § 4, 3° van de vreemdelingenwet maar in haar uiteenzetting de voorwaarden van 42quater, § 4, 1° van de vreemdelingenwet betreft. De Raad zal dit middel dan ook onderzoeken in toepassing van artikel 42quater, § 4, 1° van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij wenst aan te tonen dat de verwerende partij ten onrechte geen toepassing heeft gemaakt van de uitzonderingsbepalingen van artikel 42quater, § 4, 1° of 4° van de vreemdelingenwet, doch brengt zij geen enkel bewijs bij dat zij voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 42quater, § 4 van de vreemdelingenwet.

Indien de verzoekende partij zich in een schrijnende situatie van echtelijk geweld zou hebben bevonden, kan van haar verwacht worden dat zij zich als een diligente en zorgvuldige rechtzoekende gedraagt en dat zij deze vermeende feitelijkheden zou aanklagen en de vereiste stukken zou overmaken. De verzoekende partij heeft dit nagelaten en is dus duidelijk zelf onzorgvuldig geweest. Zij kan volgens verwerende partij haar eigen nalatigheid thans niet dienstig doorschuiven naar de verwerende partij. Verder kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat zij voldoet aan de voorwaarden gesteld in de uitzonderingsbepaling van artikel 42quater, § 4, 4° van de vreemdelingenwet aangezien zij dienaangaande geen stukken voorlegt.

De verzoekende partij stelt dat zij reeds een relatie hebben sedert oktober 2007, die langer dan een jaar heeft standgehouden in België. Er dient echter op gewezen te worden dat artikel 42quater, § 4, 1° van de vreemdelingenwet stelt dat het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. De Raad dient vast te stellen dat de verzoekende partij een geregistreerd partnerschap is aangegaan op 2 december 2009. Daar de verzoekende partij en de heer F.G. hun wettelijke samenwoning hebben beëindigd op 26 april 2011 kan de verzoekende partij evenmin aannemelijk maken onder het toepassingsgebied van 42quater, § 4, 1° van de vreemdelingenwet te vallen.

Voor het overige maakt de verzoekende partij niet aannemelijk of zij werknemer of zelfstandige is in België, of over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij ten laste zou vallen van het sociale bijstandstelsel, noch brengt de verzoekende partij bewijs bij dat zij over een ziektekostenverzekering beschikt of dat zij lid is van een in België gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet, met name dat de wettelijke samenwoning bij de beëindiging van hun wettelijke samenwoning ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk.

Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om geen toepassing te maken van artikel 42quater, § 4, 1° en 4° van de vreemdelingenwet en om te besluiten tot de beëindiging van het verblijfsrecht om bevel om het grondgebied te verlaten.

De verzoekende partij voert tevens een schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, aangezien de gemachtigde van de staatssecretaris niet met de vereiste zorgvuldigheid haar beslissing heeft voorbereid en uitgevoerd. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). De bestreden beslissing steunt op

correcte feiten, zoals ze blijken uit het administratief dossier. Waar de verzoekende partij meent deze te betwisten door een andere verklaring te bieden voor de gedane vaststellingen, blijft het bij loutere beweringen die niet gestaafd worden. Bij het nemen van de bestreden beslissing beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft bovendien geoordeeld dat de feitelijke gegevens, in het bijzonder de stopzetting van de wettelijke samenwoning op 26 april 2011 met onderlinge toestemming, voldoende waren om tot een beslissing te komen. Gelet op de voorgaande ligt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in deze dan ook niet voor.

De verzoekende partij maakt met haar betoog op generlei wijze aannemelijk dat voormelde motivering niet afdoende zou zijn en de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de staatssecretaris is *in casu* alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. De door de verzoekende partij aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen, dat de motiveringsplicht, algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de zorgvuldigheidsverplichting zou zijn geschonden.

Het tweede en derde middel zijn onontvankelijk.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig augustus tweeduizend en elf door:

mevr. C. BAMPS,
dhr. M. DENYS,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS